

Bartha Gusztáv

Némajáték

Szabad szombatjain Zsazsa söpört-pörölt, dúdolt-porolt, délre teleteregette mosott ruhával a kis és a nagy erkélyen himbálózó szárítóköteleket. Papó mindeközben ágyának dőlt, mert hol a zsábája újult ki, hol a térdkalácsa, vagyis a szindrómája, ahogy ő nevezte. Zsazsának úgy kellett kirángatni alóla a szennyes lepedőt. S hogy, hogy nem, pár percre rá, egy csapásra meggyógyult az öreg. Bütykös, sovány lábát nagy hirtelen ormóttan szobapapucsába csúsztatta, hogy a fürdőszobából szertecsoszogja a lakásban a forgótárcsás mosógépből ki-kiloccsanó mosóvizet.

– Csissz-csössz... – csusszant a papucs.

– Csitt-csatt! – tapsikolt nyomában Évike.

– Döhö-hö-höhöhö... – kapcsolt nagyobb sebességre Papó, az ajtóknál mozdonyosat füttyentve.

Ám mióta az április, mint egy alagútból, szúnyogfelhőket eregetve kirobogott a március végi télből, Papó, ráadásként, nem átallott színehagyott, molyette háziköpenyben ki-kiállni a bejárati ajtó elé, s megszólítani akárkit azzal, hogy inkább ráíratja a lakást az ukrán államra és berukkol az öregotthonba, mintsem hogy olyan nőszeméllyel lakjon, aki Éviket direkt ellene neveli. A lépcsőházban lakók legfeljebb megmosolyogták magyarul hablatyoló szomszédjukat, aki, amúgy, orosz nyelvű újságot járatott. A lakótelepen jó, ha fél tucat magyar család élt.

Zsazsa szerint: annyi sem.

Déltájt, mielőtt a lakáscsengő fölberregett, vagyis a gázóra-leolvasó becsengetett, a félhomályos előszobában két égitest bújócskázott. Évike szöszke buksija elő-előbukkant az állófogasra aggatott ruhák közül, mire a kisszoba ajtófüggönye mögül kikukucskáló ősz halántékú és okulárés Hold azt mondta, hogy kukk. Később azt, hogy kakukk. Jó hangosan. Zsazsa odahagyva a mosnivalót és félretolva a kisszobából kitotyogó Papót, pardon nélkül kihalászta a fogasra aggatott ruhák közül kislányát. Évike sírt, és kézen fogva vonszoltatta magát a mosóvíztől csicsegő parkettán a konyhaajtóig. Zsazsa onnan nézett vissza Papóra. – Évike nem kakukkfióka! – Nem-e?! – pislantott át szemüvege fölött az öreg.

Múlt szombaton:

– Vedd tudomásul, ha a gyerek mellett nincs apa, annak igazából anyja sincs! – kiabálta Papó, a konyhaasztalt csapkodva.

– Neked meg eszed! – vágott vissza Zsazsa, a gázspór mellől.

Azóta nem szóltak egymáshoz.

Azóta Papó szürcsölve, csámcsogva evett; elcseppenni készülő orrát kézfejebe törölgette. Évike ruhácskái kézelőjébe, de már hunyorogni úgy hunyorgott, mint az öreg, amint meglátta munkából hazaérkező anyját, aki azóta cigarettáról cigarettára gyújtva félórát álldogált szobája nyitott erkélyajtájában. Tök mindegy, füstöt szívok-e, vagy friss levegőt! Akkor kellett volna, a negyedikről,

az erkélykorláton átfricskázott cigarettacsikk után ugrani, mikor a lakásért cserébe, szolgálója lettem a... trotlinak!

Türelem, de meddig?

Zsazsa kilépett az erkélyre. Odalentről fölhallatszott a lócaléceket tördelő, kukákat borogató részegek kurjongatása. Odabent a kiságyban Évike édesdeden aludt, Papó a kiszobában úgy tett, mintha... Papó éjnek évadján duhajkodott, egy hete ajtót csapkodva járt ki s be a fürdőszobából a konyhába, a konyhából az erkélyre... – Holdkóros lettem, kukk-mukk– magyarázta Évikének. Az alvajárók nem hagyják nyitva-tárva a hűtőgép ajtaját, nem kutakodnak mások holmijában: nem és nem! Igaza lenne Katának? Papó élvre vágyó éberjáró, vagy valami olyasmi? Kata sorvezető a varrodában, és az egyszobás lakásáért évekig túrt. Zsazsa még egy utolsót szippantott, majd elfricskázta a cigarettavéget. Évekig! Annyi türelmem nincs. A szombatokhoz pláne nincs.

Papó hajnalig randalírozott.

Zsazsa, reggel, fürdőszivaccsal itatgatta fel a hűtőből leolvadt vizet a konyhakőről. Kifestőkönyv és színes ceruza; papucs és pizsama... Mi kell még? Ja, fogkefe! Na... na még egy utolsó facsarás... Zsazsa végre nekiállhatott a nagytakarításnak. És söpört, de nem pörölt; porolt, de nem dúdolt: déltájt Papó ágyán még ott díszlett a gyűrött, peccsés lepedő, a fürdőszobában halomban állt a szennyes.

– Évike nem kakukkfőoka!

– Nem-e?!

– Br-r-r-r...– szólalt meg a lakáscsengő. – Brr! Brr! Brr... – nyomkodta valaki, mind türelmetlenebbül a csengőgombot odakint

Zsazsa elengedte kislánya kezét. Évike, iszkiri, pillanatok alatt eltűnt Papó szobája mélyén. Kata felszól a mobilon, ha jön. A postás? Nem, a postás délutánonként hordja a nyugdíjat. Vackokkal házaló ügynök lehet, vagy két jehovista; vagy egy mazochista meg a Pista... Zsazsa mosolyogva nyitott ajtót. A lakótelep gázóra-leolvasója állt előtte, rövidnadrágosan, fehér teniszpólóban.

– Segítenél?– kérdezte a fiatalember, majd felemelte, kisé oldalvást fordította bal lábát. Vaskos, izmos vádlíja több sebből vérzett.

Zsazsa, miután szemlesütve a tinktúras üvegcsét és a fóliásba csomagolt sebtapaszt a fiatalember kezébe adta, úgy tűnt, a következő percben szépen megkéri, vagy egyszerűen kitessékeli a fekete mappáját hóna alatt szorongató gázóra-leolvasót az előszobából, s bezárja mögötte a bejárati ajtót. Gyorsan, nagyon gyorsan. Kutyaharapást szőrivel, vagy valami olyasmi, ha már a lépcsőházban mart vádlíjába a rusnya dög. De Papó ahelyett, hogy bezzegelt volna, mint egyébként – a szovjetek alatt így, a szovjetek alatt úgy; meg hogy füttyenteni se kellett a sintérért, és... és gázórák sem voltak, a lakók átalányt fizettek –, dülva-fúlva, görbe körmeivel beleakaszkodott szobája ajtófélfájába, s már-már vijjogott a tekintete: – Az enyém, itt minden az enyém! A tinktúra és a sebtapasz is!

Zsazsa bólíntott.

A gázóra-leolvasó ide-oda kapkodta a fejét.

S az önnön sóhajától rezge félhomályban valami olyasmi történt Zsazsával, aminek nincs árnyéka.

Papó mindenesetre elengedte az ajtófélfát, és levette szarukeretes szemüvegét.

A fiatalember nem hordott szemüveget. Tenyerjós sem volt. De a kérőn feléje nyújtott meg-megremegő kecses kezecskéből mégis sok mindent kiolvasott. A ruhafogas mellett levágott szárú farmerben, gyűrött-nyüzött seszínű pólóban riadozó filigrán kis asszonykának nem a tinktúras üvegcsére és a fóliásba csomagolt sebtapaszra volt égetően szüksége. Nem.

– Mondja meg annak a ribancnak, takarodik a lakásomból... – rikácsolta Papó váratlanul.

A gázóra-leolvasó Papóra pislantott.

– Mondja meg – szótagolta Papó, műfogsor csikorgatva –, el-ta-ka-rítom a lakásból...

A gázóra-leolvasó Zsazsára szegezte tekintetét.

– Az öreg azt mondja, mondjam meg. Mondjam meg? – kérdezte halkán a fiatalember.

Zsazsa bólintott.

– Takarodni fogsz a lakásából, de azt nem mondta, miért.

– Tudja ő azt nagyon jól! – harsogta az öreg, majd kissé előrébb csoszogva, kikandikált a fiatalember mögül. S mert... mert Zsazsa közben fél térdre ereszkedett, és zsebkendője meg-megtinktúrázott csücskével a fiatalember sebének fertőtlenítéséhez fogott, újra felhördült: – Netán arra is van törvény, hogy kuplerájt csinálj a lakásomból?! He?!

A gázóra-leolvasó felszisszent.

– A kislányom betöltötte az ötödik életévét, muszáj óvodába járnia – magyarázta Zsazsa, miközben finoman a sebhelyre helyezte a fóliásból kibontott sebtapaszt.

– Évike az ükunokám! Az enyém...

Zsazsa felemelte a tekintetét:

– Mondd meg neki, mert elfelejtette, hogy én meg az unokája vagyok.

– Az ördögnek, hogy annak! – üvöltötte Papó.

Zsazsa bólintott.

Nagybereg, 2013

Csoda 2.

– Sicc te, kácc te! – visszhangzott Piri hangjától a betonozott udvar. Pedig döngeték istenesen a vaskerítést, egymás hegyin-hátán marta a levegőt a szomszédban csaholó kutya-falka. Mit neki az ugatás! Attól még édesdeden humorít a reggelente felsepert udvaron a kakisárga, büdös nagy kandúr. S csak úgy dülld a szeme.

– Sicc, kácc!

A nyári konyhában terjengő fokhagymaillat az utcára érzett. Az udvarra kirohant javakorabeli asszony befászlizott lábát meghazudtoló svunggal toltta maga előtt. Merre, hová tette a seprűt?! Sebtében a házfalnak támasztott hosszú nyelű lapátot markolta két kézre. Otthonkája leszakadt gombja közben felpattant a betonon, és pitt-patt-pitt, elgurult.

– Sicc, sicc te...! A gazdád húzzon... hurkot a nyakadra!

Piri a kapukisajtóig hadonászott, lapátolta dühét. Ott sarkon fordult. Vagy a macska bújt el megint valahová, vagy Mihálynak van igaza: a kutyák a bolondját járatják velünk.

Mihály, szál ingben, négyszer rohant potyára, s ha Piri megölné, akkor se tudná megmondani, hogy hová nászította el a seprűt. Talán a kiskertbe, vagy a... Francba ezzel a fejjel! Maholnap elfelejti, hogy hívnak. Mihály felvette az asztról a tálat, és a már meghámozott krumplira vizet engedett a csapból.

Az újságosbódé most a bejáratnál jobbra állt, vagy balra?

Nem elég, hogy járom a piacot, megyek a boltba, idehaza is nekem kell futkosni, kitalálni, hol állt az a nyavalyás bódé! Az asszony kerekded árnyékán meg-meglibbentette a szél az otthonkát. Nem igazgatta, nem nyúlt a rózsamin-tás ruhadarab szára után. Helyette odakoccantotta kétszer-háromszor a lapátot a betonhoz, majd a nyelére támaszkodott. Vagyis pihentette fájó visszeres lábát. Az orvos a lelkére kötötte, hogy napjában többször polcolja fel. De ahhoz előbb le kellene feküdni. Ha az orvos tudná, hogy egy ilyen kacifántos vénember mellett a... a vécébe is szökni kell. Megállás nélkül járhatja a száját, mint a perces, és perc nyugtot nem hagy: fogd meg, tedd le; ide gyere, menj oda. Mára meg aztán duplán dől belőle a marhaság: április-virág, június-virág...

Szál ingben, Mihály a kapu elé is kilépett, szaporán végigfuttatta szemét a járdaszéli akácfaikon. Sehol semmi mozgás. Nem számolva a gidres-gödörös kövesúton portölcsér-pörgettyűket ostorozó őszi széllel: egy atomtámadás után sem lenne kihaltabb a környék. Ezért kell eszeveszetten pörögni?! Hazudni, lopni, gyilkolni, ezért? Na de a múltkor, kupec Balog újfent bemutatkozott. A sarkon befordulva, hohó, megálljt parancsolt az árnyékának, vigyázzállásban dülöngélt. De aztán úgy nekilődült, addig-addig csetlett-botlott, kerülgette nagy ívben az úttesten a fedél nélkül tátongó aknanyílásokat, míg egy akácfa homlokán nem puszilta. Bumm! És nem akar tanulni! Pedig ha így folytatja, a sors előbb-utóbb úgy falhoz csapja, hogy ottmarad...

Piri félve sandított oldalra. Bár eleddig az ura nemigen törődött vele, ma mégis észrevette, hogy a nagyház árnyékolta kiskertet felverte a gaz. Szállt a sóhaj. Mert ültethetett bármilyen virágot, a kora tavasz nyitó gyöngyvirág és az ibolyaszín szirmú nőszirm, na meg a fehér virágú orgonabokor kivételével nem vertek mély gyökeret. Az asszony aprókat lépett, szabad kezével megigazgatta rövid, szél zilálta őszülő haját. Lapcsinkát süssek? Mossak, mosogassak? Szaladjak gyomlálni? Csak a drágalátost ne hallanám! Ócsárolja a szomszédokat, kívánja pokolba a városházát polgármesterestül, hozzászoktam. Még hogy hangyaboly, vakondtúrás meg darázs-fészek, ki és ki akar hozni a sodromból...

Portölcsér-pörgettyűket ostorozott az őszi szél. A magasba röppent lebegő-lobogó papírosok, nejlonzacskók látványa az üres utcán eseményszámba ment. S Mihály nézte, nézte... Gyerekkorában, ha jó szél fújt, cimboráival éles hangon sípoló léggömböket eregettek. Darabját tíz kopekért lehetett kapni a Köz-kert bejáratánál lévő újságosbódében. Vagy tizenöt évre rá tűnt el a bódé, kezdett elvadulni a park. S Mihály hallani vélte, ahogy a zúzott mészkövel felszórt járóút meg-megcsikordul talpa alatt. A hegyes orrú, fekete lakkcipőjének talpa alatt. Az utacska híven követte a fajtagazdag növényi térfal szeszélyes kanyarulatait. Hirtelen hurkot rajzolt a fák között megbúvó, lócákat rejtő félkörívű öblöcskékben, s szinte súrolta a dízcserjékből képzett kiszögelléseket. Hogy

végül ne vezessen sehová. Tessék megpihenni, gyönyörködni a méhzensongító színekben és virágformákban! Az április-virágban, a májusvégi-virágban, a június-virágban... Júliusban kérte meg Piroska kezét, az egyik félkörívű öblöcske fapadján. Kéz a kézben egy ideig még ki-kijártak a parkba, s érzékenyülve olvasgatták padba vésett keresztnevüket. Aztán azóta se... tudják, hogyan nevezik valójában a körülöttük illatozott virágokat, bokrokat.

A szerelem-virág azért szép költemény.

Piri elfelejtette bezárni maga mögött az ajtót, majd kicsin múlt, hogy nem a hokedli mellé csücsült.

– Mennyi de mennyiféle zöld van: sötétzöld, mohazöld, tengerzöld, fényes-zöld, világoszöld... – Mihály, feltűrt ingujjal, kötővel a mellén, az asztal mellett állt, és... és krumplit reszelt. – Feküdj le a kiságyra, pihentesd a lábad!

Piri nem mozdult.

– Fűszerezni, bekavarni te fogod, annyira azért nem értek a lapcsinkasütéshez. Nem furcsa, csípjük, marjuk egymást nap nap után, és végeredményben, fogalmunk sincs, hogy miért. Megszokásból? Unalomból? Lenne mit tanulni a hangyáktól! Reszeljem közé a fokhagymát?

– Persze, persze – bólintott az asszony, orrához emelt zsebkendővel leplezve zavarát. Csak sajnos ilyenkor mindent kétszer mondott, kétszer mondott.

– Legénykoromban sütöttem lapcsinkát, és még te izgulsz!

Piri felállt, és lassan becsúsztatta a hokedlit a konyhaasztal alá. Aztán állt és várt. Parancsra, rossz szóra?

– Nincs a seprű – hagyta el száját kurtán-durván a váratlan kijelentés. A hír hallatán az ősz halántékú, bajszerű, görnyedt vállú férfi, ahelyt, hogy lecsapta volna a reszelőt az asztallapra, felnevetett.

– Piroskám, világgá nem ment – mondta, és tovább nevetett.

Piroskám közben állt egyik lábáról a másikra.

Piroskám tekintete a jókedvében vigyorgó férfiről, aki kétségtelenül az ő hitese ura, a gombja vesztett otthonkára siklott. Mellkasánál összemarkolta, görcsösen szorította rózsamintás ruháját.

– Bumm! Mindenkinek megvan a maga akácfája.

– Nem értem.

– Magam is csak kapiskálom – mondta Mihály, félbehagyva a krumplireszelést. – Gyerekek, ház, kocsi, ah! Szerintem, kettecskén megöregedni a létező legnagyobb dolog! Válás, haláleset... Az utcában hányan kidobták már az emlékeikkel együtt az életünk java részét! Hát nem szánni valók?

– Azok – helyeselt halkán az asszony.

– Elöttem szégyelled magad, vagy mi? – kérdezte, eresztette ki a hangját Mihály, s újra szaporán járt a keze. – Emlékszel a szerelem-virágra?

Piri szeme felcsillant, szájszögletében mosoly bujkált.

– Mire a' neked?

Mihály felvonta a szemöldökét:

– Hogyhogy mire!?! Hogy átnyújtsam, miután megkértem a kezed.

A lesz menyasszony hosszasan, nevetve csóválta a fejét:

– Vén bolondja!

Csoda 3.

Mi sem egyszerűbb, mint falun élni; tenni, mit a szomszédok elvárnak.
Rózának nem elég egy kecske, két kecske...

– Me-e-eeek! Kés essen a torkuknak, hajnaltól setét estig zengetik a sikátort! Me-e-eeek...

– Disznóólban kecskét tartani! Gizgazon, poshadt vízen...

– Fejni se tud. Oldalról markolássza, rángatja a tőgyet, mint siket a harangkötelet...

– Megölnének se innák a tejéből, nem én! Istenem, hogy mi koszos egy fehércseléd...

– A Róza?! Én úgy látom...

– Mert még nem láttad a vájdlingját: plafonig ér a mosatlan edény...
Faluhelyen könnyű félrehúzódni, éldegélni észrevétlenül.

– Te Elza, hallottad?! Az iskolaigazgató lakót komendált Rózának...

– Hát akkor azért forgat hátat, húzza a száját a boltban...

– Istenem, kicsoda egy micsoda! Az apja lyukat könyökölt a kocsmaasztalba, az anyja kis hijján a víznek ment...

– Sírba is viszi a lyányságát...

– Addig is jobban tenné, ha kisépregetne, felsúrolná a padlót! Valamirevaló bútór nincs a házában, nemhogy szőnyeg...

– Nagynének parabolája van, nyolcvanéves fejjel mobiltelefonál...

– Zsófi néném meg Róza, ég meg a föld...

– Má' csak Zsófi néném nem fog hajnalban kelni, és napestig sürögni-forongni: körbeugrálni egy bekerültet! Tegye a többihez a polgármester a havi kétszáz hrivenyét, vagy dugja Róza... Ahogy eleddig! Legyen miből bizonygatni, mintha a másik nem tudná, hogy dologidőben nem ildomos a rózsák között matatni; hogy a tűző napon locsolástól gutát kap a növény; kárt tesz a kapálás. De reggeltájt vagy alkonyatkor...

Jé, hogy illatoznak a rózsavirágok, míg felöltik magukra narancspiros, skarlátvörös; élénksárga, aranyásárga; rózsaszín vagy alabástromfehér színű harmatos-bársonyos pompájukat!

– Róza valóban ilyennek született.

– Létezik!?

– Mondjad má'!

Róza kiskertjében tearózsát, a felsőudvaron a lugast elborító kúszórózsát nevelt. És ha jobb kezében sarlóval, hátán tere gazzal felkapaszkodott a kertvégen magasodó árvízi töltésre, a szemhatáron azonmód üvegheggyé tornyosultak az alacsonyan úszó fellegek. Mint a mesében. Amelyikben a sikátorbéli néne kötője zsebébe' hordja a tévé távkapcsolóját, és délidőben két lakattal zárja a kapukisajtót.

Zsófi néném meg Róza, ég meg a föld!

Zsófi néném Dénest nem a házába, az udvarára se engedte volna fel. Egy ideig Róza is úgy állt – csípőre tett bal kézzel, jobbját napellenzőként használva –, mint a kertből jövet szokott. A nyakigláb fiatalember azonban nem volt helyből szökellő kecskegida, tojó mellett totyogó pelyhes kisliba vagy porban

hentergő pici cica; nem, egyik sem volt, csupán... kissé szeles. Ki-be rohangált az udvarról a hosszúház tisztaszobájába, a konyhából a tornácra, s nem akart lehiggadni.

– Ez lenne a minden igényt kielégítő szállás?! Ez a... víz a kútban, utána ugorhatsz; vécé a disznóól végén, mellé szarhatsz!?

A rózsabimbók tömörek.

– Jé, a mai világban ezerháromszáz hriveny fizetés, pislogni kevés!

Faluhelyt egy kezdő tanárnak aranyélete van. Az életben nem volt a kezében meszelő, mászkált ennyit föl-le a létrán... A háta közepe is kastos volt a ráfröcsögött mésztől...

Oszt estére meg azzal rugdosta a vödröket, hogy őt kémiatanárnak küldte ide a járási tanügy...

Eblébe vágni a drága, szép zöld inget...

Színlelj, levelibékát, lá-lá-lá...

Hátha egyszer lesmárol az élet!

A magyarok a tésztát tésztával eszik. Apám mégiscsak magyar. Csak?

– Róza, ha lett volna protekcióm, vagy pár száz dollárom, most nem kellene az augusztust az iskola renoválásával töltenem. Jó, nincs pénz drága mesterekre, de nekem sincs. Se protekcióm, se dollárom. A drága, szép zöld inget a turiban vettem húszért. Egy jobb ing két-háromszáz hriveny.

– Létezik?

– Szükség van kémiatanárra, az ember gyerekének kémiára. Tudod, a cuork alkoholt erjeszt. A szennyvízárókba beledöglenek a békák.

– Mondjad má'!

– Ma este valahogy nincs kedvem – mondta Dénes, s felállt a konyhaasztal mellől. Szombat esténként vodkát ivott sörrrel, éjfélélig ült az ágya szélén, magában beszélve.

A sodrófa nem mondta, hogy csatt, a fiatalember nem mondta, hogy csitt: Róza kezében mégis megállt a nyújtófa. Az anyjától örökölte, ahogyan a nyújtódeszkát is. Széles, vékony szál tésztákat tudott nyújtani; miután rendbe tette a konyhát s felvette fehér kötényét. Maga szabta, varrta, amit a boltban lehetett kapni, háromszor körülérte. Dénes nevetett:

– Csak háromszor?

Róza akkor még lány volt. Annak meg egyedül ő a megmondhatója, hogy mért nem lett belőle testes asszonyság. Ha nem lett, hát nem lett!

Róza, miután megfejté a kecskéket és rendbe tette a konyhát, azonnal felkötötte szívós kezével szabta, varrta fehér kötényét, és édesdeden tudott nevetni. Hatvanvalahány évével, egész lényével, a konyhai villany fényében a napszitta virágos kartonruhái szemlátomást kivirultak.

Hej, csak szombat este ne lenne!

Dénes megnyúlt arccal, elhomályosodó tekintettel, míg rá nem unt, ki-be járkált a szobából a konyhába, a konyhából a rédelybe. Ott eltakarta a rózsalugas, nem láthatták a sikátorbeli szomszédok. Nem tudhatták, milyen nehéz dönteni, még három nap és tanévkezdés; még három napig visszakoehat, aztán meglehet, egy egész életet kell leélnie ebben... ebben az isten háta mögötti faluban.

Színlelj levelibékát, lá-lá-lá...

Dénes megállt a rédelyben, s jobbjával betűket rajzolt a levegőbe. A szűrületnek rózsailata volt. Aztán váratlanul, mint teleírt iskolatáblát, gyors mozdulatokkal letörölte levegőbe firkantott l és á betűit. Le a nyílfű lándzsa alakú leveleit; le a számítógép-billentyűzet kucorgó kukacait.

Róza nem hozta ki a konyhából a jókedvét, sem a fehér kötényét, de amint kitette lábát a küszöbön, le nem vette szemét Dénesről. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha készülné beleolvadni a rózsailatba, de az is lehet, hogy a napszíta virágos kartonruha okozta az érzékcsalódást. Hisz nem világította meg a konyhai villany. Az olcsó kartonruhák hamar kifakulnak. Igen, bizonyára... Róza azonban olyan kitartóan nézte lakóját, ahogy a szemhatáron üvegheggyé tornyosuló, alacsonyan úszó fellegeket szokta. Dénes nem állta Róza tekintetét: hol a rédelyfára esett a pillantása, hol a rózsailugasra. Aztán váratlanul, egy kapálásban, fejésben, ház körüli munkában megkérgesedett női kéz fogta meg a jobbját, emelte lassan a levegőbe. Tanító néni a nebulónak. Hű, de menyire formásra sikeredtek az l-ek és az á-k is, és egyáltalán nem akartak levegővé válni!

Nagybereg, 2013

PIRKADAT UNGVÁR FELETT